

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' αὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὅ κ τ ὠ φ ρ ἄ γ κ α ἶ ν α ἰ μ ὄ ν ο .
Γιὰ τὰ ξένα ἔμωσ μέρη — δέ κ α φ ρ ἄ γ κ α κ α ἴ σ τ ὀ χ ἔ ρ ι .

Ἡδὴ τριακοστὸν μετρούντες χρόνον
ἐδρευομεν ἰστην γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Νοεμβρίου πρώτη
καὶ νιουαῖς λιμῶνται.

Χίλια κ' ἐνιακόσα τέσσαρα καὶ δέκα,
τοὺς ἔχθροὺς, Πατρίδα, κτύπα καὶ παλέκα.

Ποίνους χίλια δώδεκα καὶ τρακὸς ἀκόμη,
κ' ἔλο κουρλιάζονται τῶν κρατῶν οἱ νόμοι.

Τὸ ξύλινο ζευγάρι μὲ πνεύματα λιμᾶρει.

Α

- Π. — Καὶ δὲν μοῦ λές, παρακαλῶ,
τί κάνεις ἐκεῖ πέρα;
- Φ. — Μονάχος μου παραμιλῶ
μαζὶ μὲ τὸν ἀέρα.
- Ἴθου Μεδούσης κεφαλή
μὲς ὅτῃς φωτῆς τοὺς κρότους...
- Π. — Σὰ ποιὸν μιλεῖς, βρᾶ Φασουλῆ;
- Φ. — Ἐπὶ πνεύματα τοῦ σκοτούς.
- Π. — Τί λές, μαρέ;
- Φ. — Ἐὰντὰ μιλῶ,
ποὺ δὲν ἀφήσανε μεγαλὸ
ἴστω κόσμου τὸ κεφάλι.
- Π. — Τί τσαμπουναὺς καὶ πάλι;
- Φ. — Ἐλάτε, πνεύματ' ἀφανῆ,
πνεύματα τῆς σκοτίας,
δρμήσατε λυσομανῆ
ἐπὶ τὴν γῆν τῆς ἀμαρτίας
- Ἐξέγερσιν σαλπῖστες
τοῦ κάθε Βασιλείου,
τὸν εὐθερον σκορπίσατε
παντοῦ τῆς ὕψιλου.
- Ὁ πνεύματα κολάσεως,
ὦ πνεύματα ταρτάρεια,

χαλάστε τῆς πλάσεως
τὰ κράτη τὰ μακάρια.

Ἄς γίνων μόνον οἱ λυγμοὶ
ἀνθρώπων πανηγύρια,
ἀνθρώπων ξεφαντώματα.

Ὅρνέων ἄς ἴχθουν κρωγμοί,
καὶ κάνετε γεφύρια
μὲ πολεμοῦντων πτώματα.

Φρενήρεις στήνετε χοροὺς
μὲ τῶν Ταρτάρων Μούσας,
τρυφᾶτε σὲ νεκρῶν σωροὺς
καὶ σάρκας σπαρταζούσας

Νέας ἀρχὰς κηρύξετε,
τιμένη κάτω ριζέτε
πάνσοπτα καὶ πανόσια.

Πλήθη γυμνὰ κ' ἀνέστια
ἄς τρέχουν σὲ θυσέτσια
καὶ τρομερὰ συμπτώσια.

Τὸ σῆμπαν νὰ συγκρούεται
κ' ἄλλο νὰ μὴν ἀκούεται
παρὰ βοὴ πολέμων.

Καὶ νὰ βρυχᾶται τρομερὸς
εἰς τὴν κοιλίδα τοῦ πυρός
ἀνθρωποκτόνος δαίμων.

Ἐκείνος νὰ μᾶς ὁδηγή,
καὶ μόνον αἵματος πηγῇ
νὰ γίνῃ τώρα κάθε γῆ.

Λιμὸν ἄς πάθῃ κι' ὀ τρανός,
καὶ τάντερα τοῦ καθανός
ἄς γίνουνε λεπτότερα λεπτῆς ἐντερώνης,
ἄς φθεῖρῃ δύναμις φθορᾶς ἀφάρτα καὶ φθαρτά,
καὶ τέρατ' ἀνθρωπόμορφα καθὼς ὁ Γ' ηρωόνης
ἄς μὴν ἀφήσουν βλάστησιν καὶ ρόδα καὶ σπαρτά.

Π.— Πάφε, μωρέ, καὶ μ' ἔσκασες...
Φ.— Μαζὶ σου δὲν μιλῶ.
Π.— Μὲ τοῦτον τὸν μονόλογο μὸς πῆρες τὸ μβαλό.

Φ.— Ἐμπρός, σκοτίας πνεύματα, παντοῦ βρονταῖς καὶ
[γροθοποι,
κι' ἄς τρώῃ ἡ μυγα εἶδερο κι' ἀτσάλι τὸ κουνεῖσι.
Ἄς μείνῃ τάφος ἐρημος κάθε κοιλᾶς πλουσία,
κι' ἔκεινοι ποῦ δὲν πολεμοῦν ἄς γίνωνται θυσία.

Ἐμπρός, ἀεροπλάνα καὶ πηδαλιολοῦμένα,
σκοτώνεται καὶ τοῦτους εἰς τὰ καλὰ καθοῦμένα.

Ἄς μὴν ὑπάρχῃ νόμος
καὶ διεθνῆς συνθήκη,
παρὰ θανάτου τρόμος,
παρὰ θανάτου φρίκη.

Μὲ νόμους ἀνθρωπίνους
ὁ κόσμος ἄς γελά...
ρίχνετε καὶ ὁ ἔκεινους
μύθματι ἀπὸ φηλά.

Πόλεμος ἀπηνῆς
τὰ πάντ' ἄς μεταβάλῃ,
κι' ἄς τρέχουν Ἐριννὸς
μὲ φέβρα στὸ κεφάλι.

Καὶ τοῦτος ὁ πλανήτης,
ποῦ τὸν κυττᾶς καὶ φέρτταις,
ἄς κατατήσῃ μόνον
κρησφύγετον δαιμόνων.

Π.— Πάφε, μωρέ κανάγια.
Φ.— Κόσμος ἄς ξεφυγᾶ,
κι' ἄς κλαίῃ κοικοῦδάγια
καὶ γκιώνης μοναχά.

Ἐλάτε, σκοτους πνεύματα,
ἔμπρός' στὰ δικά σας νεύματα
καθεὶς ἄς κλίνῃ γόνυ.

Ἄς φάλουν φόνους ραφιφοῖ
κι' ἀγάπαις ἄς μὴν καλαῖδῃ
ἐρωτικὸ τρυγόνι.

Π.— Καὶ γιὰ τὰ κάρβουνα τί λές;
γιὰ τοῦτα μέσα στῆ Βουλῇ
κουβένταις ἔγιναν πολλαῖς,
κι' ἐξάφαις ἔπαθαν πολλοί.

Φ.— Τί κάρβουνα μὸς τοαμπουναῖς ἐν μέσῳ τοῦ πολέμου;
μουντζούραις, ἀδελφοῦλή μου, μουντζούραις, ἀδελφέ μου.
Π.— Ἄμμι καὶ τ' αὐτοκίνητα, ποῦ χανε παννυχίβα;
Φ.— Γιὰ τέτοια πράγματα μὸς λές μέσα στῆν καταγίδα;

Κάρβουνα κι' αὐτοκίνητα
θέματ' ἀξιοβρήνγητα.
Κι' αὐτῆν, ποῦ βλέπεις ἀντικρὸ
σὲ πλοῦστῃ ν' ἀναθάλλῃ,
μὰ ποῦ τὴν τρώγαμε μικρῇ
τὴν τρέβε καὶ μεγάλῃ.

Π.— Ποιᾶν ἐνοσεὶς παρακαλό;
Φ.— Δέσιμο θέλεις μὲ τρυγιά,
ἐταν δὲν νοσήθης πῶς μιλῶ
γιὰ τὴν γαλάβα τὴν παχεῖα.

Μόνον πόλεμοι σπαράζου
καὶ τὰ λάσιά μου στήθη,
καὶ ποσὸς δὲν μὲ παρᾶξου
κουρουφέξαλα συνήθη.

Τί γιὰ κάρβουνα φωνάζεις κι' αὐτοκίνητα, βρᾶ βλάκα,
μέσ' ὁ αὐτὸ τὸ κατατράκα
καὶ στῆν κοσμοχλωασιά,
ποῦ δὲν πᾶνε χαρτοσιδέ;

Π.— Ὁ πατὴρ μου μακαρία,
καὶ διπλῇ πεινάς ἀπλήτως,
καὶ διπλῇ παρεστράτης.

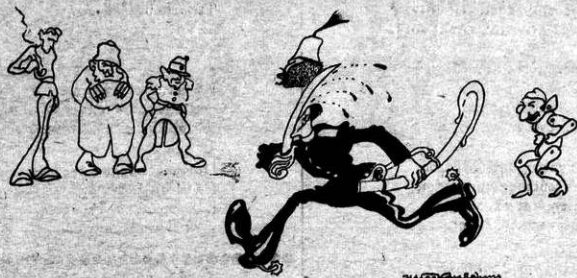
Δευτερία κλεφτερία,
καθὼς ἔλεγε κι' ὁ Χρήστος,
ὁ παθ' ἔγνωτος Ἀράτης.

B.

(Ὁ Φασουλῆς ἐντόνως
λαλεῖ καὶ πάλιν μόνος
πρὸς κύκλους ἀοράτων
καὶ σκοτεινῶν πνευμάτων)

Φ.— Πνεύματα, ποῦ δὲν φαίνεσθε ἔμπροστὰ σὲ κάθε μάτι,
μὰ γίνεσθε καταφανῆς
μᾶς ἐνεργείας σκοτεινῆς
ἢ θρᾶσις ἢ φθοροποιεὶς καὶ σὲ λαοὺς καὶ κρέτη.

Σεῖς, ποῦ προστάτας πέρνετε
καταστροφῆς διαβόλους,

**Πήφτει καί' στούς τρεις ξεφήρης, μα' στη φόρα τη μεγάλη
του φρεσά το ξίφος κόβει τό' δικό του τό κεφάλι.**

καί' σ' τὸν πλανήτην σπέρνατε
ἀκάνθα καὶ κριβάλους.

Ἐλάτε νὰ κλονίσαιτε
δυνάμειν δυνάμεις,
ἐλάτε νὰ κινῶσαιτε
τὸ δάσος τῆς Βιρνάμης.

Ἔσσις τὸν κόσμον μάθετε
'στ' αὐγὰ του νὰ μὴν κἀθεταί
καὶ νὰχ' εἰρήνη σ' ἔλα.

Καί' σ' τὸ Βερντέν καί' σ' τὸ Βερντοῦν
ἀς καταστράπτουν κι' ἀς βροντοῦν
ἐλέθρου πυροβόλα.

Μ.-- Τώρα κι' ἐγὼ βρῶ Φασουλῆ, τὴν γλῶσσα μου θά λῶσω,
κι' ἐγὼ μὲ σκότους πνεύματα λογάκι θά μιλῶσω.

Ἔσσις σ' τὸν κόσμον κρᾶζετε
θηρίον νὰ φανῆ
καὶ ν' ἀλληλοσπαράζεται
καὶ ν' ἀλληλοκτανῆ.

Ἄρης τὴν πλάσιν ἀς χαλᾶ
χειρῶνες καλοκαιρᾶ,
κι' αἷματ' ἀς στάζουν τάπαλά
τῆς Κλυταμνήστρας χέρια.

Ἐμπρός ἐμπρός, ἀδάμαστος πολεμικὴ μανία
διαφορᾶς νὰ λόνῃ,
κι' ἀς ροκανίζουν λαίμαργα τὰ κατὰ γῆς κρανία
παινώντες Ὀγγολίνοι.

Καθένας τρίτων καὶ δεσφίν, κάθε θαλάσσης φέρει,
μια τορπίλλη νὰ γενῆ, κρυφῆ στολ οχαλάστρα,
ἦλλος νὰ βγαίνει κόκκινος καὶ κόκκινο φεγγάρι,
νὰ κοκκινίσουν τὰ χρυσά καὶ τὰσημένα τάστρα.

Ὡ τὸν ἀνθρώπων πλάσις,
οιστηλατήσου μ' αἷμα,
καὶ διαρκῶς πολέμα
γὰ νὰ διασκεδάσης.

Κάθε βρωμογουροῦνα
νὰ γίνῃ χρυσαλλίς σου,
καὶ καθεμὰ κουροῦνα
πηγνὸν τοῦ Παραδείσου.

Ὡς πότε θά πονοῦμε,
ὡς πότε θά περνοῦμε,
χαριτωμένη πλάσις,
μὲ τῶν μαχῶν τὰς κρίσεις,
μὲ τὰς ὑποχωρήσεις
καὶ μὲ τὰς προελάσεις;

Κόσμη τῆς συμφορᾶς,
μὰς ἔγινης σκοτεῦρα,
Βερντέν, Ἄρηκόν, Ἄρρας,
Υξέρ, Ἰπρ, Ἰπρ, Ἰπρρούρα.

Γέλα' στη συμφορᾶ σου
κι' ἐπάνω τοῦ Καυκάσου
κάρφωνα Προμηθεῖς.

Γκρέμιζε, χάλα, κτόπα,
χόρταινε κάθε γύπα,
κι' αἶνε νὰ μοῦ χαθῆς.